КОНСТАНТИН КОНСТАНТИНОВ
ПРЪСТЕНОТО ПЕТЛЕ

chitanka.info

Пръстеното петле видя за пръв път белия свят, когато го извадиха от пещта, дето се бе изпекло.

„Колко е хубава зелената земя и небето, и огненото слънце!“ — помисли си то и поиска да запляска криле и да изкукурига. Но изведнъж си спомни, че тия работи са за живите петли. Не е прилично за едно пръстено петле, като излиза от пещта, да пляска и кукурига. Затова то се изправи мълчаливо и изгледа гордо своите пръстени другарчета.

После го обвиха със слама, сложиха го заедно с други петлета в един сандък и го отнесоха на панаира.

Там, до паници и гърнета, те се мъдреха наредени — тридесет еднакви петлета от пръст. Те лъщяха под слънцето, целите гледжосани и нашарени: сини, зелени и червени. Ах, как се радваше малкото пръстено петле на всичко наоколо и колко беше гордо! Струваше му се, че то е най-хубаво и най-лично и че всички него гледат. То извиваше едното си око към пъстрите бараки, към люлките и цирка отсреща, а с другото кимаше към всеки минувач, сякаш искаше да каже: „Вземи ме де! Да видиш само колко хубаво умея да пищя!“

И ето един ден Банката се разхождаше из панаира. Той стискаше в джеб парите, които му бяха дали да си купи нещо. Чудеше се за какво да ги даде. Толкова различни и хубави неща имаше там! Дали да спре при въртележката с локуми? Или да опита късмета си при халките и да спечели един нож?… Или пък да влезе в бараката и да види телето с две глави? Не беше лесна работа да се реши. Той тръгна да поразмисли. Изведнъж се намери пред бараката с петлетата. Очите му се залепиха на ококореното към него петле.

— Хайде, не останаха сладкопойните петлета! — викаше продавачът пред бараката.

Без да му мисли повече, Банката подаде парите на продавача, грабна петлето и веднага го наду.

— Пи-у-у! — писна сред навалицата първият вик на пръстеното петле.

— Мамичко, каква славна, пищялка, какъв ален гребен и зелена опашка! — извика Банката и подскочи на един крак от радост.

През целия път до в къщи той не сне петлето от устата си. После събра махленските си другари и им показа петлето и неговото изкуство. Всички го гледаха с учудване и завист. За всяко опитване на

свирката Банката вземаше по един орех от децата. И колкото повече той хвалеше пръстеното петле, толкова то ставаше по-горделиво.

Цяла седмица петлето се разхожда от ръка в ръка, замаяно от щастие. Най-после Банката му се насити и го остави върху скрина в стаята. Но тука пръстеното петле се усещаше още по-добре. То виждаше през прозореца живите петли из двора и се усмихваше горделиво. Нека се ровят, нека кълват там из сметта. То не е като тях! То е между хората, в къщи, ценено повече от всички други неща наоколо.

Петлето заживя в стаята. То вярваше, че все така ще го гледат и ще му се радват. Нощем, когато всичко заспиваше, скринът размърдваше стари кости и изпъшкваше уморено: „Ох-хо-хо-о!…“ Тогава дървените столове се посбутваха, поглеждаха към петлето и зашепваха:

— Шарено петленце, разкажи ни нещо за широкия свят! Ти си видяло много неща. Не си като нас. Ние знаем само дърводелницата, отдето преди години ни донесоха в тая стая…

Старата кукла, която имаше глава от памук и коса от царевични реси, се качваше на скрина, сядаше до петлето и почваше да се моли:

— Миличко петленце, аз никога не съм излизала от къщи навън. Разкажи ми за чудесата на света!

— Ах, колко сте неуки и простички всички! — казваше възгордяно петлето. — Щом толкова искате, ще ви разкажа.

И то почваше да разказва за панаира с бараки и маси, отрупани с всякакви неща, за големите шарени кълба шербет, които блестят като цветни слънца; за въртележките с кончета и лодки. Разправяше им за човека, който гълта огън и вади панделки из устата си, и за цирка, дето свири музика и разиграват зверове…

И цялата стая слушаше омаяна до заранта за всички тия неща, които никой не бе виждал. А малкото пръстено петле бе живяло сред тях цели четири дена!

Минаха така седмици и месеци. Изтърколи се и годината. Петлето стоеше на скрина и смяташе, че то е най-потребното нещо в къщи. Но един ден Банката отиде на новия панаир сред града и донесе оттам ново петле. То беше с перушина, с очи от мъниста и изглеждаше като живо. Когато Банката спря сред стаята и го наду, изведнъж опашката му се разви и запляска и то запя на два гласа. Всички неща в

стаята зяпнаха от учудване. Пръстеното петле се смрази на мястото си. То разбра, че неговото царуване свърши. Притъмня му пред очите. Опита се да писне, да обърне внимание на себе си, но нямаше кой да го надуе. Сега всички гледаха новото перушинено петле.

Вечерта, когато хората заспаха, пръстеното петле поиска да разказва. Но никой не искаше да го слуша. Куклата бе седнала до новия гост и молеше той да разкаже нещо. А столовете завикаха нетърпеливо:

— Новият, новият гостенин нека разказва!

Новото петле разпери перушината си, погледна с подигравка своето пръстено братче и почна да разказва какво бе видяло то в света: големи многокатни магазини; улици, по които светят нощем слънца; коли, които се возят сами; машини, които пеят като хора, и кукли, които ходят и говорят на няколко езика…

Свито в ъгъла на скрина, малкото пръстено петле слушаше и мълчеше.

„Свършено е вече — мислеше си то. — Няма кому да разказвам. Няма кой да ми се радва. По-добре е да се махна. Ще си отида пак при грънците или поне при живите петлета в двора…“

Пръстеното петле се помъчи да направи една крачка, опита се да разпери криле — и полетя надолу от скрина…

На заранта Банката го намери на земята, на две парчета, и сложи на негово място върху скрина новото перушинено петле.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

http://chitanka.info

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.